

arcon árnyék

PRÓZA - TÁRCATÁR - LXIV. évfolyam, 33. szám, 2020. augusztus 14.

„nincsen jó vége, mert az ilyen típusnál nem lehet tudni, mit vált ki, ha hozzászóltok. hogy hallgat csak hallgat, aztán egyszerre robban, és akkor, abban a váratlan, de bizonyosan bekövetkező pillanatban minden kiszámíthatatlanná válik. mert kiabálni fog, vagy ütni, vagy egy keze ügyében lévő, mozdítható tárgyat vág a falhoz, vagy az egyik kollégájához, és nehogy azt higgyétek, hogy ahhoz pont, aki zaklatta, nem, az túl egyszerű volna, hanem bármelyikötökhöz. hogy jössz vissza a xeroxtól, a hónod alatt a papírok, mert három példányban kell az a kurva excel, erre a képedbe röpül a sünis ceruzatartó. és akkor te hirtelen mit tudsz csinálni? azt se tudod, honnan röpült, mert éppen csak beléptél, talán föl se néztél, és már a képedbe a süni. akkor, mert azért zavarban vagy, lehajolsz, hogy összeszedd a ceruzákat, 0.3, 0.5, 0.7. veszed fel a rotringokat sorra, az egyik kezében a papírtömb, a másikkal ügyetlenül szedegeted a ceruzákat, egyet elejtesz, újra fölszeded, a könnyed önkéntelenül elindul, és homályosul a látásod, de még mindig nem szólsz, és akkor a nagy kiabálás meg csörömpölés hirtelen marad abba, néma csönd van, mind csak állunk, és hol téged, hol meg azt nézzük, aki dobta. meg a süni darabjait, mert az égetett agyag, ahogy a laminált parkettára esett, széttört.”